

„A versírást nem lehet tanulni, nem? Költőnek születni kell.

Az órákon gyakran elképedünk rajta, milyen csodálatos sorokat írnak a szerzők, melyek versekké, ne adj isten elbeszélő költeményekké állnak össze. És azt képzeljük, milyen könnyedén megy ez nekik. Ők ehhez értenek, ez a vérükben van. Hogy eloszlássuk ezt a romantikus ködöt, íme egy anekdota Ady Endréről:

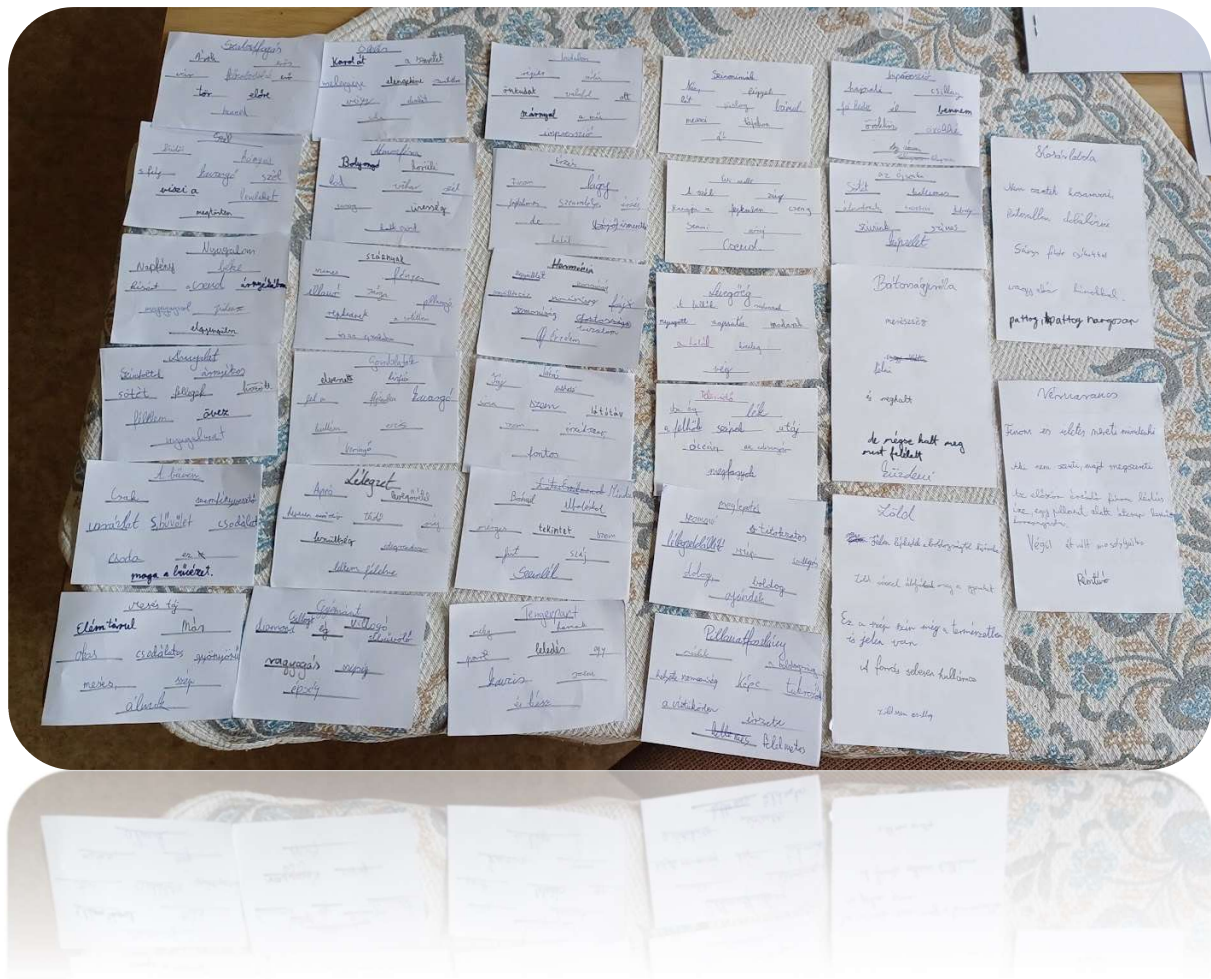
Ady Endre sportot űzött abból, hogy hajnali délben karikás szemmel bevonult egy kávézóba, tollat, papírt, tintát kért (akkor ezt lehetett), majd leült, és mélabús lélekkel, homlokát ráncolva írni kezdett: „hogya legyen, hogya legyen? *Párisba tegnap beszékött...* mondjuk.... *az Ősz.*” És leírta valamelyik remek versét egyetlen javítás nélkül, hadd ámuljon a közönség. Hatvany Lajos báró azonban, aki a költő nagy rajongója és életrajzírója is volt, lefizette a szobalányt, beosont Ady hotelszobájába, és megtalálta azt a negyven összegyűrt, széttépett, telefirkált piszkozatot, melyeken a művész úr kiszenvetde magából a szöveget. Aztán persze megtanulta fejből, és látványosan papírra vetette a kávézóban, mert hát a marketing már akkor is dolog volt. (Lackfi János: *Hogyan írjunk verset?* Budapest: Helikon Kiadó, 2023. 15. oldal)

Nem állítjuk, hogy a könyv elolvasása után mindenkiből költő lesz, de az bizonyos, hogy tanári irányítással, alapos irodalmi ismeretekkel (rímelések, időmértékes- és ütemhangsúlyos verselés szabályai, stb.) könnyedebb feladat verset írni, mint azt elsőre gondolná az ember.

8. osztályban nagyrészt az ún. *nyugatos* költők műveivel ismerkedünk meg, s a XX. század különböző irányzataival (szimbolizmus, impresszionizmus, stb.). Ezek remek kiindulási pontot adnak a versíráshoz. Az első félévben ilyenekkel kísérleteztünk: impresszionista versek, kiegészítő versek, egy költő versének a hiányzó versszak megírása. Ezek mellett, hogy jobban elmélyüljünk a szövegben, versvideókat is készítettünk, leginkább az első nemzedék verseihez. Fogadjátok szeretettel munkánk gyümölcsét!

Az impresszionizmus: a pillanatnyi benyomás (impresszió) gyors és eleven visszaadására törekvő művészeti irányzat. Elsősorban a festészetben jelenik meg, de az irodalomra is hatást gyakorolt. Az ilyen típusú verseink elsősorban a környezetről, a természetről szólnak.

Több technikával is kísérleteztünk: önállóan, párban és olyan is volt, hogy mindegyik szót más írta. Így az is hatással volt ránk, hogy mi szerepel már a lapon és hogy hol helyezkedik el. Lettek jobbak és még csiszolásra szoruló verseink is. Néhány ezek közül:

A nagyobb lapokon úgy keletkeztek a versek, hogy legyező formába voltak hajtva, így mindig csak egy-egy sort láttunk, ahhoz kellett hozzáírni. Hol sikeresebb, hol kevésbé érthető versek jöttek létre. Igazán izgalmas feladat volt!

Az egyik kedvencünk már-már szabadverse hasonlít (az éjszaka az iskolában program idején íródott):

Bátorságpróba
 merészség
 félni
 és meghalt
 de mégse halt meg
 mert feléledt
 küzdeni.

Sok-sok verssel ismerkedtünk már meg híres költőktől, és néha-néha elgondolkodtunk rajta, vajon mire is gondolt a költő... S az egyik versnél úgy éreztük, a költő nem osztotta meg velünk minden gondolatát. Juhász Gyula: Milyen volt... c. versének szerintünk elveszett a negyedik versszaka, mely a telet helyezi középpontba (persze az irodalmárok szerint eleve csak három volt). Íme néhány elfeledett változata:

Soós Júlia:

„Milyen volt szépsége, sem tudom már,
De emléke dérlepte s mégsem oly halovány.
Tisztán látom lángját a ködben,
Meleget sugároz hófödte lelkemben... “

Vojnovity Vivien, Horváth Bianka, Pék Viktor:

„Milyen volt, mikor itt voltál, elveszett már,
De szerettem melletted lenni...
Ezt az érzést le sem írhatnám...
Most is várok rád, bárhol jársz!”

Becskeházi Jázmin:

„Milyen volt hiánya, nem tudom már,
De azt tudom, hogy mint a hideg tél,
leesik a hó és elillan a vágy.
Te a szívembe mindig visszatérsz.”

Az osztály:

Milyen volt a tél hidege, nem emlékszem már,
De a hó leple alatt csendesen szunnyad,
Ez fehér takarója a tájnak,
A hideg évszakban is érezni őt. Hiányzik.

Milyen volt a szél süvöltése, elveszett emlék már,
De a fagyos szellő halkán súg a fák közt,
A téli hajnalok hűvösségében érzem,
Anna neve hozzám simul, mint a hópelyhek.

+1 Babits Mihály: Messze... messze... c. verse ihlette utazási iroda reklámja:

Szalai Magyar Magdaléna, 8.z

Babits Mihály: Messze... messze...

Wiktor Gellért - Babits Mihály: Messze... messze...

Természetesen a versekben is elmélyedtünk a félévben, s mivel számos osztálytársunk aktív tagja a Paragvári Timesnak, kipróbáljuk magunk szerkesztőként és készítjük a saját Nyugat folyóiratunkat. Januárban azokat is bemutatjuk.

Írta: 8.z

Batyi Zsófia, Becskeházi Jázmin, Czene Miranda, Czika Izabel, Házi Veronika, Horváth bianca, Kiss boglárka, Kovács Natália, Németh Dóra, Oláh Dóra, Papp Luca, Pék Viktor, Rudovics Bianka, Soós Júlia, Szalai Magyar Magdaléna, Vadvári Júlia, Vojnovity Vivien, Wiktor Gellért